NEJLA ARSLAN KURT

Asiye Zalimin Kızı

2. BASKI

ROMAN

Hayat

Asiye
Zalımın Kızı

© 2018, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.
ISBN: 978-605-151-290-7
Sertifika No: 75092

Hayat Yayınları : 690
Edebiyat : 97
Kitabın Adı : Zalımın Kızı
Yazarı : Nejla Arslan Kurt
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Kapak : Kenan Özcan
Mizanpaj : Hayat Yayınları
Baskı Yeri - Tarihi : İstanbul - 2025
Baskı - Cilt : Uzunist Matbaa A.Ş.
Sertifika No: 68922

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
/hayatyayinlari /hayatyayinlari

NEJLA ARSLAN KURT

Asiye Zalımın Kızı

Hayat

NEJLA ARSLAN KURT

1984 yılının soğuk bir Şubat gecesi yedi kardeşin en küçüğü olarak dünyaya geldi.

Çocukluğu sokak aralarında sek sek oynayarak, ip atlayarak, bez bebekleriyle evcilik oynayarak geçti.

Kitaplarla tanışması ilkokul çağında oldu. Hikâyelerle başlayan serüveni romanlar izledi. Bir süre sonra okumanın yanı sıra yazmaya da başladı. Önce şiirler yazdı. Sonra kısa denemeler, ardından da başlayıp hiç bitiremediği romanlar.

On dokuz yaşında evlendi ve yirmi yaşında anne oldu. İki kız, bir erkek evladı var.

Halen hem bir eş hem bir anne hem bir yazar hem de bir öğrenci olarak hayatını devam ettiriyor.

Teşekkür

Kitaplarımı yazmamda en büyük destekçim, kızım Nur'uma teşekkürü bir borç bilirim. Eşim Ercan Bey ve küçük kızım Elvan Ece ile ailemizin en küçük üyesi oğlum Eren'e de sonsuz sevgilerimi sunuyorum. Sevgili ailem, sizi çok seviyorum.

Nejla Arslan Kurt

Bölüm 1

Taktik

Yiğit okuduğu gazeteyi hafif aşağı indirip hemen karşısında oturan Asiye'ye baktı. Bugün günlerden pazardı. Kahvaltıdan sonra Yiğit gazete okumaya başlarken Asiye televizyonda bir belgeseli izlemeye koyulmuştu.

"Artık antilop için çok geç. Bu savaşın kazananı saatlerdir sabırla yerinden kıpırdamadan bekleyen timsah oluyor. Şimdi bu sabrın mükâfatı olarak bir süre avını yemenin keyfini sürecek."

Televizyonun sesi salonun içini dolduruyordu. Asiye krem rengi, üç kişilik deri koltukta bağdaş kurarak oturmuş, kucağına bıraktığı karışık meyve tabağından çatalına batırdığı karpuzu yerken heyecanlı bir filmi izler gibi gözünü ekrandan bir saniye bile ayırmıyordu.

O sırada Yiğit'in de kendini bir av gibi süzdüğünden bihaber, timsahın antilobu parçalamasını seyrediyordu. Yiğit'in gözleri Asiye'nin çehresinde gezinmeye devam ederken sağ eliyle boynundaki sivrisinek ısırığını kaşıdı.

Birkaç gün önce büyükannenin evinde maruz kaldığı sivrisinek ısırıkları, merhem kullanmasına rağmen hâlâ kaşınmaya devam ediyordu. Asiye ekrana öyle adapte olmuştu ki, Yiğit eliyle yara olmuş ısırık izini hafif hafif kaşırken gözü Asiye'den ekrana doğru kaydı. O sırada timsah yakaladığı avını dişlerinin arasında parçalama çabasındaydı. Korkunç sivri dişlerinin arasından akan kanlar, bataklığın bulanık suyuna sızıyordu. Yiğit kahvaltının üzerine gördüğü bu görüntüden pek hoşnut olmayarak gözlerini hızla çekip yine Asiye'nin üzerinde sabitledi ve gayriihtiyari gülümsedi. Zira kendisinin birkaç saniye bile bakmaya tahammül edemediği görüntüyü Asiye ağzında karpuz dilimini öğüterek izliyordu. Gülümseyerek Asiye'yi izlemeye devam ederken içinden "Nasıl bir kız bu böyle?" diye düşündü.

Yiğit'in odasından çıkan temizlikçi kadın elinde temizlik malzemeleriyle kapı aralığında görününce Yiğit hızla gözlerini Asiye'den çekip tekrar gazetenin satırlarına çevirdi. Kırklı yaşların başındaki kadın salona doğru adımlarken Yiğit'e bakarak konuştu:

"Evin her yerini temizledim Yiğit Bey. Sadece salon kaldı. Müsaade ederseniz temizlemeye başlayabilirim."

Yiğit az önceki hâlinin aksine gayet ciddi bir yüz ifadesiyle gazetesini katlayıp sehpanın üzerine bırakırken cevap verdi kadına:

"Temizleyebilirsiniz Suzan Hanım."

Yerinden doğrulurken tekrar gözleri Asiye'ye kaydı. O sırada Asiye'nin de kendisine baktığını görünce az önce sanki gizli gizli onu süzen kendisi değilmiş gibi soğuk bir ifadeyle:

"Ben çıkıyorum," dedi.

Asiye çatalın ucundaki koca karpuz dilimini bütünüyle ağzına atıp ufaltmaya çalışırken homurtuya benzer bir sesle "Tamam," diye cevap verdi.

Yiğit, Asiye'nin yüzüne bakarken bir an gidip kalmak arasında tereddüt yaşadı. Ardından tuhaf göründüğünü düşünerek hızla hareketlendi ve giyinmek için odasına doğru yürümeye başladı. O sırada içinden, 'Allah'ım, ne kadar sevimli...' diye geçirdi. Bu hareketi başka bir kızda görse sevimli bulmak şöyle dursun, üstüne bir de tiksinirdi. Fakat söz konusu Asiye olunca yaptığı bütün şeyler, küçük, sevimli bir çocuğun hareketleri gibi üzerinde eğreti durmuyordu.

Yiğit kafasında bu düşünceler dönüp dururken üzerini değiştirdi ve kaçar gibi evden çıkıp kendini dışarı attı. Zira Asiye'nin yakınlarındayken, onu Asiye'ye doğru çeken bir gücün etkisi altına girdiğinin farkındaydı. Son zamanlarda ne zaman ona baksa sağlıklı düşünemez, yanından ayrılmak istemez hâle gelmişti.

Siteden çıkınca arabasına binmek yerine ellerini gri kapüşonunun cebine sokup hızlı adımlarla sahil yoluna

doğru yürüdü. Cebinden telefonunu çıkarıp arkadaşları Faruk, Barış ve Yasin'i aradı. Sahil kenarında arkadaşlarıyla her zaman buluştuğu bir balıkçı restoranı vardı. Arkadaşlarına restorana doğru yolda olduğunu söyleyerek yanına çağırdı. Üç arkadaş Yiğit'i ikiletmeden daveti kabul etti ve hepsi yarım saat kırk dakika arası restoranda oldular.

Restoranın denize bakan büyük terasındaki masalardan birine hep birlikte oturdular. Deniz uzaktan mavi bir atlas gibi görünüyordu. Etrafta uçuşan martılar sık sık teras kenarlarına konup kalkıyorlardı. Ortadaki büyük, yuvarlak masanın kenarlarından yerlere kadar sarkan kar beyazı örtünün kenarlarını altın sırma işlemeler süslüyordu. Hemen masanın ortasından etrafa açılmış mavi renkteki şemsiye, güneşten koruma görevini üstlenmiş, kenarındaki koyu mavi fırfırlar hafif esen rüzgârla dans ediyordu. Boğazda ilerleyen bir gemi, düdüğünü uzun uzun çalarken garson yanlarına yaklaşıp siparişlerini sordu.

Yiğit kahvaltıyı geç yaptığı için sadece kahve söylerken Barış levrek buğulama, Faruk hardal soslu karides, Yasin ızgara somon siparişi verdi. Garson elindeki not defterine siparişleri dikkatle yazdıktan sonra yanlarından uzaklaşmaya başladığı sırada Barış Yiğit'e dönerek takıldı.

"Ne yalan söyleyeyim, artık evlendin diye daha az görüşeceğimizi düşünmüştüm. Arayıp çağırınca içimden buraya kadar koşmak geldi. O derece sevindim yani."

Yiğit gülümsedi.

"Neden o kadar mutlu oldun ki? Bende gözün mü var yoksa?"

Faruk masadaki diğerleri gibi Yiğit'in esprisine gülerek araya girdi.

"Seni özlemek için illa gözümüz mü olmalı? Seviyoruz işte seni."

Ardından Yasin konuya başka bir yerden girdi.

"Bizim için iyi, güzel de yenge şikâyet etmesin sonra."

Yiğit; Yasin'in bu sorusuyla gideceğini söylediğinde Asiye'nin, ağzında koca karpuz dilimiyle başını sallayarak kendisine tamam demeye çalıştığını anımsadı. Bu anımsama yüzüne içten bir gülümseme kondururken cevap verdi:

"Onun açısından bir sorun olduğunu sanmıyorum."

Bu cümleyi kurduktan sonra garip bir şekilde üzülmüştü Yiğit. O anki ruh hâlini anlamayan Barış konuştu bu defa:

"Cicim aylarını ne çabuk geçtiniz? Hayırdır arkadaşım? Bir sorun varsa bilelim."

Yiğit, Barış bu cümleyi gülerek kurduğu için pek ciddiye almadı.

"Diyelim bir sorun var ve söyledim. Ne yapmayı düşünüyorsun Barış?"

Barış yüzüne ciddiyetini takındı.

"Ayıp ettin. Sana öyle taktikler veririm ki yenge sana yeniden sırılsıklam âşık olur."

Garson yanı sıra sürüdüğü servis arabasıyla masaya yanaşınca sohbet sekteye uğradı. Siparişler masaya özenle yerleştirildikten sonra garson başka bir istekleri olup olmadığını sorarak ayrıldı yanlarından. Yiğit'in aklı Barış'ın son cümlesinde takılı kalmıştı. Sahi verdiği taktikler işe yarar mıydı? Asiye, kendisini bir süre çekmek zorunda olduğu sahte koca gibi değil de bir erkek gibi görebilir miydi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı: Barış'ın taktiklerini öğrenip Asiye üzerinde uygulamak… Kaybedeceği bir şeyi yoktu sonuçta. Aksine kazanacağı çok şey vardı. Kafasında muhasebe edip sonuca vardıktan sonra kahvesinden bir yudum daha aldı ve sanki önemsiz bir konudan bahseder gibi konuşmaya başladı:

"Meğer sen neymişsin Barış. Taktikler maktikler… Gören de bütün kızlar kapısında kuyruk oldu sanır."

O sırada Barış kurduğu cümleyi çoktan unutmuş gözlerini önündeki balık tabağında iştahla gezindiriyordu. Yiğit'in kendine yönelik konuşmasıyla başını kaldırıp ona baktı ve konuştuğu son şeyi Yiğit sayesinde yeniden hatırlayınca cevap verdi:

"Ayıp ettin. Kızlar, kapımızda kuyruk olmuyorlarsa bu bizim edebimizdendir."

Barış'ın bu felsefi cümlesi Yasin ile Faruk'u coşturmuştu. Faruk ağzına attığı balığın parçasını ufalama çalışarak konuştu:

"Yürü be Barış, kim tutar seni!"

Ardından Yasin destekledi.

"Adamsın Barış, idolümsün kardeşim!"

Yiğit'in konunun kaynayıp başka yönlere kaymasından korkarak Barış'ın bir şeyler söylemesine fırsat vermeden araya girdi:

"Tamam, anladık efendisin Barış. Şu taktikleri söyle de biz de bilelim bakalım. Kim bilir belki ilerde lazım falan olur."

Barış salata tabağına çatalını batırırken Yiğit'e bakarak konuştu:

"Tamam, o hâlde beni iyi dinle. Şimdi, sana bir kızı kendine âşık etmek için taktikler vereceğim. Bu taktikleri hiçbir yerde bulamazsın. Eğer taktiklerime harfiyen uyarsan kendine âşık edemeyeceğin kız yok."

Gururla gerinirken devam etti:

"Bu kadar da iddialı konuşuyorum."

Faruk ile Yasin Barış'ın söylediklerine gülerek yemeklerini yemeye devam ederken Yiğit, Barış'ın söyleyeceklerine dikkat kesilmişti. Barış ağzındaki salatayı çiğneyip yuttuktan sonra tekrar konuşmaya başladı:

"Bir numaralı taktik: Korku."

Yiğit anlamamış gözlerle Barış'ı süzerken Barış devam etti:

"Kızların en zayıf noktası nedir? Korkudur. Her kızın korktuğu bir şeyler muhakkak vardır. Bir kıza yakınlaşmak istiyorsan onun korktuğu şeyi bulup ona karşı kullanacaksın. Onu koruduğunu hissettirdiğinde, kendini güvende hisseden kızın duyguları bir süre sonra aşka dönüşecektir."

Yasin, "Mesela kızlar en çok nelerden korkar?" diye sorunca Yiğit kalkıp Yasin'i kucaklamak istedi. Kendisi de detay öğrenmek istemiş ama şüphe çekerim korkusuyla soramamıştı. Barış başını Yasin'e çevirip sırıtarak devam etti:

"Nelerden korkmaz, diye sorsan daha mantıklı olurdu. Yine de en çok korktukları şeylerden birkaçını sıralayayım. Mesela böceklerden korkmayan kız görmedim. Sonra korku filmlerinden… Gök gürültüsünden, hayaletten, fareden, kontrolünü kaybettikleri makineden… Anlayacağınız bu liste böyle uzar gider."

Yasin küçük çapta bir kahkaha patlattı.

"Bak sen deyince anımsadım. Benim ablam geçen bahçede epey büyük bir böcek görüp ciyaklayarak eve kaçtı. Korkusundan iki gün bahçeye çıkamadı."

Faruk, Yasin'e gülerken Barış'a doğru konuştu:

"Her şeyi anladım da makineden korkmak da nedir?"

Barış, Faruk'u destekler şekilde:

"Değil mi? Korkmak da ne için? Kapat bitsin," dedi.

Yiğit kahvesindeki son yudumu aldıktan sonra fincanı masaya bırakırken konuştu:

"E üstat. İkinci taktik nedir?"

Barış, Yiğit'in sorusuyla konuyu kafasında toparladıktan sonra devam etti:

"İkincisi, yalnız kalmak... Eğer bir kadınla yakınlaşmak istiyorsanız en büyük avantaj onunla yalnız kalacağınız bir ortam yaratmak. Tabii yalnız kalınca aklınıza gelen ilk şeyi düşünmeyin. Sohbet etmeyi kastediyorum."

Faruk sırıttı.

"Biz de onu düşünmüştük zaten."

Yasin, Faruk'u destekledi.

"Aynen, biz de ilk onu düşünmüştük."

Barış gülümsedi:

"Bilmez miyim hiç! Ah benim sevgi pıtırcığı arkadaşlarım! Neyse, gelelim üçüncü şıkka."

Yiğit bütün dikkatini yine Barış'a verdi.

"Üçüncüsü, ona özel olduğunu hissettirecek küçük jestler yapın."

Faruk:

"Mesela?" diye sordu.

Barış:

"Mesela zorlandığı bir şeyde veya onun için önemli olan bir konuda ona yardım edin. Sonra ona kapıyı açabilir, sandalyeye oturmasına yardım edebilirsiniz," dedi.

Gözleri Yiğit'e kaydı. Yüzünde bilmiş bir gülümseme kendini belli ederken devam etti:

"Evliyseniz birlikte yemek yapmak, bulaşık yıkamak gibi küçük aşk oyunları da yapabilirsiniz."

Yasin çıkıştı.

"Adamlar bildiğin kirli tabak, çatal yıkayacaklar. Bu mu aşk oyunu?"

Yüzünde hınzır bir gülümseme gelip konarken devam etti:

"Benim bildiğim aşk oyunları farklı oynanıyor."

Barış, Yiğit'e umutsuz bir vakaya bakar gibi bakarak cevap verdi:

"Bilmez miyim? Senin için sadece tabak, çatal yıkamaktan ibaret olsa da bu kadın için çok şey ifade eder. Bu şekilde ona hem önemli olduğunu hissettirmiş olursun hem de kalbine giden yolda bir adım daha atmış sayılırsın."

Yasin şaşkınlığını gizleyemedi.

"Ve bunca şeyi sadece iki kirli tabak yıkayarak yapmış olacağım, öyle mi? Vay be!"

Barış duruma açıklık getirdi.

"Sadece bulaşığa takılı kalma akıllım. Önemli olan onun hoşlandığı şeyleri yahut sorumlu olduğu herhangi bir eylemi onunla birlikte yapmak."

Yasin şimdi anlamıştı mevzuyu.

"Ha tamam. Senin bu taktikler kafama yatmaya başladı doğrusu. Ee? Sıradaki taktik nedir dostum?"

Yiğit masada en az konuşan kişiydi. O sadece gülümseyerek arkadaşlarının konuşmalarını dinliyordu. Çünkü o sırada Barış'ın saydığı taktiklere göre kafasında ince hesaplar yapmakla meşguldü.

Barış, Yasin'in söyledikleriyle biraz daha havaya girdi ve ciddiyetle sıradaki taktiği açıkladı:

"İşte bunu iyi dinleyin. Dördüncü ve son taktik: Romantizm… Mum ışığında yemek, hafif müzikte dans etmek, kulağına sevgi sözcükleri fısıldamak gibi…"

Faruk kıkırdadı.

"İşte bunu biliyorduk."

Bu sırada yemekler yenmiş, üzerine bir şeyler içmeye başlamışlardı. Yiğit kolundaki saati kontrol ettiğinde vaktin ikindiye yaklaştığını görünce ayaklandı. Barış ile Faruk itiraz edecek oldukları sırada Yasin, "Adam artık evli, zorlamayın," diyerek araya girdi. Yasin'in uyarısıyla Barış ve Faruk yaptıklarının hata olduğunu düşünerek daha fazla üstelemedi. Yiğit arkadaşlarıyla vedalaştıktan sonra hızlı adımlarla tekrar oturduğu sitenin yolunu tuttu. Yol bo-

yunca Barış'ın anlattıklarını bir bir aklından geçirdi, kendine göre uyarlamalar yaptı. Sonunda siteye ulaşınca eve çıkmak yerine cebindeki anahtarı çıkararak park yerindeki arabasına yöneldi. Kafasında kurduğu muhasebenin yoğunluğundan selam veren kapıcıyı son anda fark edebildi. Ellili yaşlarının ortasındaki adam gülümseyerek ona bakıyordu. Yiğit de sonunda düşüncelerinden sıyrılarak adama gülümsedi ve selamını aldı.

"Aleykümselam Nazif amca."

Ardından arabasına doğru iki adım atmıştı ki gerisin geri dönüp adamın dibinde bitti. Adam bu duruma şaşırmış bir hâlde ona bakarken o adama doğru biraz daha eğildi ve fısıltıya benzer bir sesle:

"Şey… Bu böcekler nerede yaşar? Sen biliyor musun Nazif amca?" diye sordu.

Adam sorulan sorunun dehşetiyle gözlerini aralarken hafif mahcup bir sesle Yiğit'i cevapladı:

"Hayırdır Yiğit Bey? Evinizde böcek mi gördünüz? Eğer öyleyse hemen böcek ilaçlama şirketini arayayım, gelsinler..."

"Yok, öyle değil," diyerek adamın lafını kesti Yiğit ve bu defa daha anlaşılır bir biçimde tekrar sordu:

"Yani dışardan böcek bulabileceğim bir yer var mı, diye soruyorum. Bu hayvanlar nerelerde yaşar? Ha unutmadan, ölü değil canlı istiyorum."

Nazif amca elli küsur yıllık hayatı boyunca duyduğu en tuhaf soruymuş gibi Yiğit'e baktı. Sorulan soruya anlam veremese de kendini cevap vermek zorunda hissederek konuştu:

"O aradığın böceğin türüne göre değişir."

Yiğit, yaşlı adamın kendini yadırgayan bakışlarından bihaber aceleci bir tavırla cevap verdi:

"Türü önemli değil. Bildiğimiz böcek olsun işte. Ha illa bir özelliği olacaksa yakalarken beni çok uğraştırmasın yeter."

Yaşlı adam gittikçe tuhaflaşan bu konuşmaya anlam vermeye çalışarak Yiğit'i cevapladı:

"Valla genelde toprak ve ağacın olduğu her yerde olurlar. Türüne göre kimisi toprakta kimisi de ağacın dallarında yaşarlar. Orak böceği taş altlarında, danaburnu ağacın köklerinde yaşar. Bunları yakalaması kolaydır. Ha bir de yaprak altlarında yaşayan yeşil böcekler ile ağacın gövdesinde kahverengi böcekler olur."

Kısa bir süre Yiğit'i tuhaf bakışlarla süzerek devam etti:

"Daha önce hiç böcek yakalamaya çalışmadım ama o saydıklarımla bizim memlekette çok karşılaştım."

Yiğit, yaşlı adamın tuhaf bakışlarını umursamadan teşekkür ederek dönüp arabasına bindi ve yaşlı adamın şaşkın bakışları arasında siteden çıkıp ana yolda kayboldu.

Bölüm 2

Bahtsız Bedevi

Yiğit girdiği ormanlık alanda geçirdiği saatlerin ardından eve dönerken perişan hâldeydi. Büyükannesine kurabiye götüren kırmızı başlıklı kızın neşesiyle elini kolunu sallayarak girdiği ormandan Küçük Emrah'ın tecavüz mağduru annesi gibi çıkmıştı. Daha onuncu dakikada bu işin sandığı kadar kolay olmayacağını kavramıştı ancak pes etmeye niyeti yoktu. Önce ağaç diplerine, taş altına bakınmış, bulduğu böcekleri eline almak yerine yaprak, değnek türü şeylerle yanında getirdiği kutuya sokmaya çalıştığında defalarca başarısız olmuştu. Elbette bunu, böceklerden korktuğu için değil aşırı titiz biri olarak onlardan iğrendiği için yapıyordu. En son elindeki çöple kutuya yönlendirdiği böceğin ayağının kopmasına sebep olunca vicdan azabı duyarak defalarca böcekten özür diledi. Sonra birkaç defa ağaca çıkmaya yeltendi fakat her

defasında kolları bacakları sıyrıldı. Acıyı umursamadan son bir kez denediğinde ise ağacın budak kısmına takıl gömleğin kol kısmı söküldü. Şimdi direksiyon başında araba kullanırken üzerindeki buz mavisi gömleğinin yarıya kadar yırtık kolu sahne elbiselerinin kolu gibi kolunun yanından sarkıyordu. Saçının arasındaki yaprağı alırken kolundaki çiziklerin kızıla boyandığını yeni fark ediyordu. Bunca hengâmeye rağmen yan koltuğun üzerinde duran kutuya bakan Yiğit'in yüzü güldü. Zira yakaladığı tek bir böcek yaşadığı tüm olumsuzluklara değmişti onun için.

Siteye giriş yapıp arabasını park ettikten sonra site sakinlerinden birine yakalanmak korkusuyla böceğini ve yolda gelirken aldığı yemek kutusunu alıp arabadan indi ve hızlı hızlı girişe doğru yürüyüp yine aynı hızla asansöre attı kendini. Oturduğu kata gelince yine aynı temkinlilikle etrafa bakınıp ortada kimseyi göremeyince rahat bir nefes alarak elinde hazır beklettiği anahtarıyla dairenin kapısını açıp içeri attı kendini. Salonun boş olduğunu görünce odaların olduğu kısma doğru ilerledi. Asiye'nin odasının kapısının altından ışık sızdığını görünce içinden, "Bu kadar şans fazla," diye geçirerek sırıttı ve elindeki yemek kutusunu salon ile mutfağın arasında kalan masanın üzerine bırakıp hızla odasına geçti. İlk önce üzerindeki ağaç sakızına bulanmış gömlek ve pantolonunun çıkarıp kendini duşun altına attı. Temizlendiğinden

emin olunca kurulanıp giyinmeye başladı. Eşofmandan sonra kolundaki çizilmeler görünmesin diye uzun kollu bir tişörtü üzerine geçirip komodinin üzerine bıraktığı, içinde böcek olan kutuyu eline aldı. Kutuyu taşırken sanki on dördüncü yüzyılda yapılmış bir sanat eserini taşıyan müze görevlisi gibi itina göstererek odasından çıktı. Asiye'yi mutfak kısmında aldığı yemek kutusunun poşetine bakarken görünce hemen kutuyu yanına indirdi. Aynı anda Asiye dönüp Yiğit'e baktı.

"Sana, benim tavuk butlarım acılı olsun, demiştim. Bunların hiçbiri acı değil. Unuttun mu yoksa?"

Yiğit elindeki kutuyu fark ettirmemeye çalışarak salona doğru yürürken Asiye'ye cevap verdi:

"Hayır, unutmadım. Görevli acılı olanların bittiğini söylediği için ondan aldım."

Asiye memnuniyetsiz bir ifadeyle dudak bükerken yeni bir şeyler söylemek yerine yemekleri çıkarıp tabaklara koymaya başladı. O sırada Yiğit'in gözleri odayı salisede bir milyon kere tarayarak böceği koyacak uygun bir yer aradı.

"Yanında içecek olarak ne istersin?"

Asiye'nin sorusuyla dönüp Asiye'ye bakarken "Meyve suyu olsun," diye cevap verdi ve Asiye buzdolabına doğru yöneldiği sırada salonun açık kalan alanına doğru ilerledi. Açık ahşap tonundaki parke kahverengi bir bö-

ceğin fark edilmesi için idealdi. Gözleri mutfakta masa hazırlayan Asiye'de gidip gelirken elindeki kutuyu açıp böceği koltuğun yanına, yere bıraktı. Yere pat diye düşen böcek olduğu yerde öylece kalmıştı. Hiçbir yaşam belirtisi göstermeden ayakları havaya gelmiş bir biçimde yerde yatıyordu. Yiğit ölmüş olmasından korkarak böceği ayağının ucuyla dürtüklediği sırada sersemlemiş olan böcek Yiğit'in ayakucuna tutundu. Yiğit, böceğin ayağına yapıştığını görünce gözleri dehşetle ayrıldı ve ayağını sallayarak böcekten kurtulmaya çalıştı. Bir yandan ayağını şiddetle sallarken bir yandan da böceğe zarar vermemeye özen gösteriyordu. O sırada başını kaldırıp Asiye'ye bakınca Asiye'nin de şaşkın kendisini izlediğini fark etti. Ayağını sallamayı bırakıp topuğunu yere hafifçe basarken gülümsemeye çalıştı.

"Eheh, ayağıma kramp girdi sanırım."

Cümleyi kurarken bile gözleri ayağında gidip gelmişti ve cümlesini bitirmesiyle yine küçük silkeleme hareketleri yapmaktan kendini alamadı. Asiye, Yiğit'e herhangi bir cevap vermek yerine umursamaz bir eda ile omuz silkti ve:

"Yemek hazır," dedi.

Yiğit sonunda ayağındaki böceğin daha fazla dayanamayıp tekrar yere düştüğünü görünce rahat bir nefes alarak mutfak tarafına doğru yürüdü.

"Yemeği salonda yiyelim mi?"

Asiye elindeki çatalları masaya bırakırken Yiğit'e baktı.

"Masayı kurdum bile."

Yiğit bahane bularak ısrar etti.

"Birazdan önemli bir maç başlayacak. Kaçırmak istemiyorum. Altı üstü birkaç parça şey. Birlikte taşıyıveririz."

Asiye, Yiğit'te bir tuhaflık sezse de bir anlam veremedi. Üstelemek yerine tabağını eline alıp salona doğru yürüdü.

"O hâlde diğerlerini sen getireceksin."

Yiğit, Asiye'nin arkasından ters bir bakış atsa da cevap vermek yerine masaya doğru yürüdü ve geriye kalan birkaç parçayı salona taşıdı.

Asiye'nin biraz ilerisinde, koltukta yerini aldığında gözleri böceği arıyordu. Hayda! Az önce ölü gibi yatan böcek şimdi de ortalıklarda yoktu. Yiğit çatalını eline alıp yemeğine daldırdı ancak gözleri hâlâ yerlerde geziniyordu. Bir yandan gözleriyle böceği ararken bir yandan da Asiye'ye fark ettirmemek için yemeğini yer gibi yaparak küçük küçük lokmaları ağzına atıyordu.

Yemeğin ortalarına doğru yeni bir lokmayı daha ağzına daha koymuştu ki aradığı böceği burnunun dibinde buluverdi. Oturduğu koltukta, iki bacağının arasında kalan kısımdaydı ve daha da kötüsü kendisine doğru kımıl kımıl yürüyerek geliyordu. Yiğit vücudunda dolaşan ürpertinin ani refleksiyle yerinden hızla fırladı ve koltuktan iki adım

uzaklaştı. Yiğit'in ani kalkışı böceği tekrar yere doğru savurmuştu. Asiye'nin şaşkın gözleri önce Yiğit'i, ardından Yiğit'in yere bakan kısmındaki küçük böceğe kaydı.

Yiğit'in gözleri dehşetle açılmış, hasmını süzen Osmanlı askeri gibi böceği süzerken Asiye sakince yerinden kalkıp yerde çöle düşmüş bahtsız bedevi gibi bir oraya bir buraya kaçışan böceğin üzerine terlikli ayağıyla basıverdi. Ayağının zemin ile buluşmasıyla cart diye çıkan sesin ardından ayağını tekrar kaldırdığında az önce kaçışmaya çalışan böceğin ezildiğini gördü ama bir ayağı hâlâ kıpırdanıyordu.

Yiğit dehşetle açılmış gözleriyle önce Asiye'ye ardından yerde, hâlâ bir ayağı kıpırdayan böceğe baktı. Saatlerce ormanda yakalamak için çabaladığı böcek şimdi salonunun ortasında organlarını sergiliyordu. Asiye, Yiğit'in aklından geçenlerden bihaber sehpanın üzerinde duran ıslak mendil kutusundan bir tane çekip yerdeki böcekten geriye kalanları temizledi. Tekrar ayağa kalktığında Yiğit'e baktı ve tam olarak şu cümleyi kurdu:

"Böyle abartılı bir tepki vermene gerek yoktu. Alt tarafı küçük bir böcek…"

Yiğit'in yüzü ifadesiz bir hâle bürünürken bir gözü istemsiz bir şekilde kasıldı. Asiye elindeki mendili çöpe atmak için mutfak kısmına doğru yürürken mendilin arasından görünen böceğe bakarak kendi kendine söylenmeye devam ediyordu:

"Danaburnu değil mi bu? On yedinci kata kadar nasıl çıkabilmiş ki acaba? Üstelik yakınlarda ormanlık alanda hiç yok."

Yiğit bir süre Asiye'nin ardından şaşkın bakınmayı sürdürdükten sonra cebinden küçük bir not defteri çıkardı ve en baştaki "Böcek ile korkut" notunun üzerini çizdi. Hemen ardından gözü bir alttaki şıkka kayınca keyfi yeniden yerine gelerek gülümsedi.

"Korku filmi izlet"

Asiye'nin tekrar salona doğru yürüdüğünü görünce not defterini hızla cebine attı ve tekrar yerine oturdu. Asiye de kendisi gibi tekrar yerine oturup yemeğini yemeye başladığında gözünün ucuyla ona baktı. Ardından maçı izler gibi gözlerini televizyona çevirirken sakin bir ses tonuyla Asiye'ye:

"Yemekten sonra ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

Asiye çatalına batırdığı salatayı yemeden hemen önce gelen bu soruyla elindeki çatalı hâlâ ağız hizasında bekletirken cevapladı Yiğit'i:

"Bilmem, odama gidip telefonumla falan oynarım herhâlde."

Yiğit ilgilenmiyormuş gibi bir izlenim vermeye çalışarak boğazını temizledi.

"Güzel bir film kiralamıştım. İşin yoksa birlikte izleyebiliriz."

Asiye belli etmese de son birkaç gündür evde çok sıkılır olmuştu. Büyükannesinin korkusundan sık sık eski mahallesine ziyarete de gidemiyordu. Özellikle akşamları artık eve sığamıyordu ve kız arkadaşlarıyla kurduğu mesaj grubuyla bu sıkıntısını bir nebze olsun geçirmeye çabalıyordu. Hâl böyle olunca hiç beklemediği bu film teklifine ne tür olduğunu bile sormadan balıklama atıldı.

"Olur, izleyelim. Hem ben şimdi mısır da patlatırım."

Asiye'nin heyecanını her ne kadar aşikâr yaşadıysa Yiğit sevincini bir o kadar gizledi. Asiye tekrar yemeğine dönünce ise dudağında hınzır bir gülümseme belirdi.

Bölüm 3

Korku Filmi

Genç kız yıllar sonra aldığı telefonla kendisine daha önce hiç bahsedilmeyen bir akrabasından haberdar olunca şaşırmıştı. Dahası, telefonda kasabanın şerifi olduğunu söyleyen kişi bu hiç tanımadığı akrabasının öldüğünü ve yaşadığı evin en yakın akrabası olarak kendisine miras kaldığını söylüyordu. Genç kız aldığı telefonla millerce uzaktaki kasabaya doğru yola çıktı. Kasabaya geldiğinde akşam karanlığı çökmek üzereydi ve mesai saati çoktan bittiğinden kasabanın şerifi ile tapu işlemlerini görüşmek için sabaha kadar beklemesi gerekiyordu. Acıktığını hissedince bir şeyler yemek ve evin yerini birilerine sormak için ilk olarak kasabanın tek ve küçük lokantasına girdi. Lokantada oturan herkesin gözü birden kapıda beliren bu yabancıda yoğunlaştı. Genç kız kasaba halkının bu tuhaf bakışlarından ürperse de umursamamaya çalı-

şarak bir masaya oturdu ve yine bu tuhaf bakışlar eşliğinde yiyecek bir şeyler sipariş etti. Görevli garson siparişi ile tekrar masasına yaklaştığında garsona ölen akrabasının adını söyleyerek tanıyıp tanımadığını sordu. Garson çocuk genç, yakışıklı, nazik ve dahası kasaba halkının aksine normal görünen biriydi. Genç kıza gülümseyerek tanıdığını ama hiç konuşmadığını, sadece kendi hâlinde yaşlı bir kadın olarak bildiğini, onun kasaba halkıyla hiç konuşurken görmediğini ve ihtiyaç duymadıkça evden çıkmayan biri olduğunu söyledi.

Genç kız yine aynı delikanlıdan evin kasabanın çıkışında, iki katlı, bahçeli ev olduğunu öğrendi ve yemeğini bitirdikten sonra tuhaf bakışlar eşliğinde lokantadan çıkıp tarif edilen eve doğru yürümeye başladı. Kasaba tuhaf bir şekilde fazla sessizdir. Dışarıda tek bir kişi bile yoktu. Önünden geçmekte olduğu evin penceresinde küçük bir çocuğun kendisine bakmakta olduğunu görünce o da çocuğa bakarak gülümsedi. Ardından çok geçmeden arkasında peyda olan bir kadın hızla çocuğu pencereden çekip genç kıza sert bir bakış fırlattıktan sonra sinirle aralı perdeyi kapadı. Genç kız bu duruma anlam veremeyerek bir süre pencereye baktıktan sonra kendi kendine omuz silkeleyerek söylendi:

"Sanırım bu kasaba sakinleri yabancıları pek sevmiyor."

Genç kız evin önüne geldiğinde hayalindeki evin tam tersi dökülmek üzere olan ve bir o kadar ürkütücü bir evle

karşılaşınca hayal kırıklığına uğradı. Ancak buraya kadar gelmişken sabaha kadar beklemeye ve tapu işlemlerini hallederek evi satılığa çıkarıp öyle dönmeye niyetliydi.

Daha önce şeriften, kapının yanında duran saksının altında olduğunu öğrendiği anahtarı alıp kapının kilidini açarak kolu kıvırdı. Kapı tuhaf bir gıcırtıyla aralandı. Genç kız yanında getirdiği küçük valiziyle eve girdi ve evin içinde dolaşmaya başladı. Yürüdükçe ayağının altındaki zemin tuhaf bir sesle gıcırdıyordu. Duvardaki ürkütücü tabloların yanı sıra eşyalar da renk ve görünüşleriyle bir o kadar boğucu geldi gözüne. Bu evin, kendisini rahatsız hissettiren bir yanı vardı. Dolaşmayı bırakıp uyumaya karar verdi. Zaten gün boyu yol çektiği için çok yorgundu ve dinlenmesi gerektiğini düşündü.

Yatak odasına geçip üzerini çıkardı ve pijamalarını giyerek yatmaya hazırlandı. O sırada birilerinin bir yerlerden kendisini izlediği hissine kapılarak başını hızla önce kapıya çevirdi, ardından odanın içinde gezdirdi. Etraf ölüm sessizliğinde boğulurken genç kız gözleri ile odayı taramayı bitirdi ve şüpheli gelecek bir durum fark etmediği için biraz olsun rahatlayarak yatağın içine girdi. Yine de yanı başındaki komodinin üzerinde duran abajurun ışığını kapatmadı. Yatağın içindeyken düşündüğü tek şey işlemleri halledip bu korkunç kasabadan bir an önce ayrılmaktı. Sonra garson çocuk aklına gelince gülümsedi. Böyle tuhaf bir kasabada onun gibi birinin ne işi olabilir diye düşündü.

Saat gece yarısını geçtiğinde, genç kız çoktan derin bir uykuya dalmıştı. Bir süre sonra gecenin sessizliğini yırtan bir ses evin duvarlarında yankılanınca genç kız derin uykusundan sıçrayarak uyandı. Dışarıda deli gibi yağmur yağdığını görünce duyduğu sesin gök gürültüsü olduğunu anladı. Açık bıraktığı abajurun ışığı kapanmıştı. Tekrar açmaya çalıştı ve açılmayınca elektriklerin gittiğini fark etti. Çekmecenin birinde bulduğu mumu yaktı. O anda uyumadan önce kapattığı kapının aralık olduğunu fark etti. Uykusu kaçan ve dahası artık korkmaya başlayan kız durumu anlamak için yatağından inerek kapıya doğru yürüdü. Aralık kapıya doğru ürkek adımlarla ilerlerken üst kattan ayak sesleri ve çocuk kahkahasına benzer bir ses duydu.

Genç kız her ne kadar duyduğu seslerden ürkse de bütün cesaretini topladı ve odadan ara hole çıkarak üst kata yöneldi. Merdivenler, her basamakta farklı bir gıcırtıyla gecenin sessizliğine ürperti serpmekteydi. Genç kız basamakları yavaş yavaş çıkmaya devam etti.

Yiğit ile Asiye, dev ekranın karşısındaki koltuğa oturmuş filmi izliyordu. Asiye elinde koca bir kap patlamış mısırı yiyerek keyifle başlamıştı filme. Ancak film gittikçe germeye başlayınca önce mısır kabını bıraktı elinden. Ardından daha da gerilmeye başlayınca farkında bile olmadan tırnaklarını kemirmeye başladı. Yiğit, Asiye'nin bu hâlini gördükçe daha da keyifleniyordu. Filmdeki kız

elindeki mumla üst katta duyduğu sese bakmak için merdivenleri çıkmaya başlayınca Yiğit fark ettirmeden Asiye'ye doğru biraz daha yaklaştı ve kolunu koltuğun üzerine atıp birazdan korkacağından adı kadar emin olduğu Asiye'nin göğsüne gömülmesini beklemeye başladı.

Merdivenleri tırmanan genç kız üst kata gelince merdivenin başında durup mumu ileriye doğru tutarak etrafına bakındı. Dışarıdaki gök gürlemesi ile yağmurun hışırtısı evdeki sessizliği bozan tek seslerdi. Genç kız ortaya doğru seslendi:

"Merhaba, orada biri mi var?"

Karşı taraftan herhangi bir cevap alamayınca yürümeye devam etti. Hemen önünde duran odanın aralık kapısına doğru ilerledi. Aralık kapıyı biraz daha araladığında odanın köşesinde duvara doğru dönmüş küçük bir kız gördü. Küçük kızın üzerinde beyaz bir elbise vardı ve kumral uzun saçlarının üst kısmı yine beyaz bir kurdele ile bağlanmıştı.

Genç kızı daha net görebilmek için mumu ileriye doğru tutarken küçük kıza selendi:

"Merhaba, burada mı yaşıyorsun?"

Küçük kız cevap vermek yerine birden hıçkırarak ağlamaya başladı. Genç kız anlam veremediği bu durumdan ziyadesiyle ürkse de küçük kıza doğru yürümeye başladı.

"Neyin var? Neden ağlıyorsun?"

Sonunda küçük kızın yanı başına kadar gelince titreyen elini yavaş yavaş küçük kıza doğru uzatmaya başladı.

"Korkma! Sana bir şey yapmayacağım."

Genç kızın eli küçük kızın omzuna dokunur dokunmaz küçük kız korkunç yüzünü genç kıza döndü ve kulakları sağır edecek kadar güçlü çığlık atmaya başladı.

İyice gerilen Asiye, işte bu sahnede öyle çok korktu ki korkuyla irkilerek kolunu iki yana açıp istemsiz bir biçimde kendini geriye attı. O sırada Asiye'nin başını göğsüne basmasını bekleyen Yiğit'in burnuna Asiye'nin dirseği çarptı. Yiğit bir anda burnuna yediği dirsek darbesiyle gözleri kararınca, ellerini sızlayan burnuna götürdü. Hissettiği öyle bir acıydı ki gözleri yaşarmıştı. Elini burnundan çektiğinde ise avucunun kanla dolu olduğunu gördü.

Gecenin karanlığına karışan ambulans sesleri, hastane koridorları, çekilen röntgenler, pansuman…

Asiye ile Yiğit tekrar eve döndüklerinde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Asiye mahcup bir eda ile Yiğit'in hemen arkasında yürürken onuncu defa Yiğit'ten özür diledi.

"Çok özür dilerim gerçekten. Hâlâ acıyor mu?"

Yiğit burnu bandajlı olduğu için ağzından yeni bir nefes aldıktan sonra dönüp Asiye'ye kinayeli baktı.

"Düştüğüm şu duruma bak. Bir de hâlâ dalga geçer

gibi acıyıp acımadığını mı soruyorsun?"

Asiye, Yiğit'in bu sert çıkışıyla daha da mahcup hissetti. Mahcubiyetten mütevellit ses tonu kısıkla eşdeğer çıktı.

"Küçük kız birden dönüp çığlık atınca şey oldum."

Ardından filmi tekrar anımsayınca mahcubiyet tepkiye karıştı.

"Sen de korku filmi izletmeseydin. Korktum işte, ne var!"

Yiğit şaşkın şaşkın bakınırken geri adım atmadı.

"Ha suç yine benim oldu yani. Korkan insan başka yöne döner. Ya da ne bileyim, kulaklarını kapar, gözünü falan yumar. Senin gibi yanında oturan birine dirsek atmaz."

Asiye yaptığı şeyden hâlâ mahcubiyet duysa da fevri çıkıştı.

"Bir an korkunca irkildim işte ne olmuş? Hem sen de o kadar yakınıma oturmasaydın."

Yiğit son duyduğu cümle ile gözlerini kaçırıp yalandan öksürerek boğazını temizler gibi yaptı. Gözleri başka yöne bakarak konuştu:

"Yakınına oturma meraklısı değilim. Televizyon oradan daha iyi görünüyor diye öyle yapmıştım bir kere."

Asiye duyduğu bu cümleye daha da hiddetlendi.

Asiye Zalimin Kızı

Asiye inatçı bir kızdı. Kafasına koyduğunu yapan... Biraz pervasız, biraz tutarsız... Çokça geçimsiz ve huysuz... Hayattaki hedeflerine ulaşamayan... Öylece yaşayan ve ölmekten korkmayan...

Elbet onu bu hale getiren nedenler vardı. Hiçbir bebek karakterli doğmaz. Karakter, çevrenin etkisiyle sonradan gelişir. İşte bu yüzden iyi insan, kötü insan demek yanlıştır. Doğrusu; iyi muamele görmüş, kötü muameleye maruz kalmış insan olmalı. Ya da sevgiyle büyümüş, sevgisiz yarım kalmış...

www.hayatyayinlari.com

ISBN : 978-605-151-290-7

9 786051 512907

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari